

: 2

גין משפט
גר מצודה

שו"א מ"י פ"ב מהל'
 סנהדרין הלכה א'
 והלכה ב':
 י"ז ב מ"י פ"א מהל' עדות
 הלכה ב':

היו בודקין פרק חמישי סנהדרין

מסורת הש"ס

(א) נעיר תוס' פסחים מא':
ד"ה אס כן, (ב) [לקמן כ:],
(ג) פסחים יח: וש"נ,
(ד) שם יח:, (ה) [לעיל לב:
וש"נ], (ו) מהר"ם מוהק זה
נתיב הש"ס ובהל'

תורה אור השלם

1. ודרשת התקרא
ושאלת היטב וזהו אמת
בכונן הדבר נעשתה
התועבה הזאת בקרבך:
דברים יז טו
2. והגד לך ושמעת
ודרשת היטב וזהו אמת
בכונן הדבר נעשתה
התועבה הזאת
בישראל:
דברים יז ד
3. ואיש אשר יקח את
אחותו בת אביו או את
אמו וזאת את ערותה
והיא תראה את ערות
הבן וזאת את ערות
האב ונכרתו לעיני
העם ערות אחת
לגל עונו ישא:

וּקְרָא כִּי יִזְ

גליון הש"ס

גמ' ב' היטב היטב ילפי' .
ע"י לעיל דף ב ע"ב חוס'

הגהות הב"ח

(א) וְשֵׁי דָּוִד וּפְרִמֶּיךָ
וְכוֹ כָּל אֹמֶת עַתָּה
דְּאִימָרוּ נִחְלַת הַעֲמָה
וְכוֹ מִסּוּפָה לַחַיִּים לִישָׁנָה
אֲחֵרִינָה גִּמְטָה דְּלִבִּי
וְנִבְּלָה: (ב) תִּים' דָּוִד
מִדְּהִיבָה וְכוֹ דְּרוֹשׁ מִדְּרוֹשׁ
אוֹ סְהוֹר:

ע חקירות בחד דינא אלז כלל חדא
ציר הנדחת חלחא בע"ו חרי ובעדים
עיקן שבע ליכחצינהו לכולהו בחדא
ומדפלגינהו ש"מ דווקא כחייב: ומשני

כיון כדכולהו כפדי הדדי כסיבין מהדדי
ליפנין. כלומר כיון דכדכולהו כפדי
כדי דרשק איהו והאיהו איתן לא
מילתא ע"כ מהדדי ליפנין ליתן לא
האמור של זה בזה: והא לא דמיין
לדדי. והיכי ליפנין מהדדי: עיר
הנדתא לטקן כפדי לא דמדי. למליף
מנייהו הקירות הכתובות בן דדין
הוא שיהו עדים וזממין ויחד עובד
ע"ז לריבוי דריש העדים התחייבין
אותן משום דקלין שכן ממונס פלט
אלל עיר הנדחת דחמייהו שכן ממונס
אכד לא חמיי ביה אלל הקירות
האמורות בה: וכן כס"ף. עיר
הנדתא כס"ף ועדים וזממין דפרשתא
תשמע שפדעין על רואה דנדחת

(דברים יט) נפש בנפש עין בעין וגו'
ואי נמי משתעי בכל עדים וזוממין
דיש מהן בסקילה מיהו הואיל ויש
מהם בסיף לא אחמיר קרא עליהו
להמיתן עד שיחקרו המזומין אותן:
אין לרוב דבריהם ויהי דבריהם

המדרש: בריכות היטב יליפין מהרדי וגוירא שזי מופנה הוי. דמפרש ואזיל ולין משכינ עליה שזי היא מדה בחורה גירה שזי המופנה לתריץ ולין משכינ; איכא למיפרך. דמפרשינן: מדכוה ליה לימיכס. בעידס וומנין דשמו ומקרו: ופי' בדבורים רבותי ודעתי חייאת

דלישנא לאפניו ועיקר קרא לדרשא
דמיינא: בשלמא הניך דרסי. ע"ז
ועדים וזממין ללא כתיב דזה חקירה
מזית למימר מדהיה ליה למכתב לשון
חקירה וכחז היטב שיניא דלישנא
הוא לאקושי לשונות שחיהן למידרש בה
גזירה שוה: אלא עיר הנדפס.

דכתיב בה ודרשת וחקרת מאי הוה
 ליה לתיבתך בתקום היטב למיינל:
 ש"מ לאפנויי, לית את האמור לא
 כי כזה ואיכא שעב כבולו: ואסו
 נחנקין. שיהו עדיין נדרשין ונחקרין
 בקי"ו מנסקלין ומהנהרגין מעי"ו שהיו
 כסקליה ומעידים וחומין שהן כספין
 דכתיב דרישה וחקירה וכללא הכי לא
 מיקטיל חנק הקל מורק לבי"ו
 ואסו נשרפין בקי"ו מנסקלין. דסקליה
 מהורה שרפה כלל מנסקלין כיא
 למידרש קי"ו לנשרפין דמה לנהרגין
 שו מתמו: הלכ: וסנה אסת כנו

ה'לעיל וד' דהכא: ושמה מי איכא. הש"ס
כי לא מתי משבת חקירה שמיית הא
אי אמר בנתיב או בשלישית ואמו אמו
לי למימר בכמה כעשה הא אי אמר
הי מתלמידי עזריה אי נמי אמרי להו
גמגוס. דאזי ורנא כס"ק דפסחים
לסטרסום דאמר (לעיל דף ג:) מסעין
עזי שכן אי מוחר שאל לעשות:
מנת כי אי עשה דאם לא הפיקר
אחר התראה יותר מכדי דיבור איכא
מו של דבר. שהיא ערה לו. והא
שמיא גליא אם שוגג הוא או מוד:
חזירו

ואימא חרא חרא כדכתיבא דא"כ ליתכניהו
 רחמנא בחרא כיון דכולהו כהדי הדדי
 כתיבא מהדרי ילפי וכיון דילפי מהדרי
 דכתיב כמאן דכתיב בחרא דמי והא לא דמיא
 להדרי (סימן פ"ט ס"י"ף התרא"ה) עיר
 הנדחת להנך תרתי לא דמיא שכן ממונן
 פלמ" ע"ו להנך תרתי לא דמיא שכן בס"ף
 עזרים וזמנין להנך תרתי לא דמיא שכן
 עזריכם התראה * בהיטב היטב ילפינן
 ממהדרי וגזירה שוה מופנה דאי לא מופנה
 איכא למיפך לא"י אפנו"י מופני מדהוה
 ליה למיכתב ודרשו וחקרו ושני קרא
 בדבריבירה בהיטב שמע מינה לאפנו"י ואכתי
 ממופנה מצד אחד הוא בשלמא הנך תרתי
 ממופנה הוא משום דהוה ליה למכתב אלא
 עזירי הנדחת מאי הוה ליה למכתב הא
 כתיבא כולוהו התם נמי אפנו"י מופנה
 מדהוה ליה למכתב דרוש * תדרוש או

ה' בריטב שמע מינה לאפנוי' ואחו נחנקין
ושרפין בקל וחומר מנסקלים הניחא לרבנן
י' שמעון דאמר ^י שריפה חמורה מאי איכא
ויהנה אמת נכון ^י יהנה אמת נכון הא חד
לית לגזירה שוה פשא להו חרא לר"ש
דאיתא בק"י טרה וכתב לה קרא מדרג
שמונה חקירות ושמונה חקירות מי איכא
ה' בשעה ותיא נמי הכי היו בודקין אותו
אליבא דר"מ דאמר אין אדם טועה ולא
ם טועה משהו שפיר אלא לאביי אליבא דר'
שעה ולרבא דאמר טעו אינשי טובא מאי
מה ביוכל היינו באיזה שבוע אלא לאתווי
באיזה שבוע לא בעי באיזה יוכל: רבי
בי יוסי לחכמים לדבריהם מי שבא ואמר
בוע באיזו שנה באיזו חרש בכמה בחרש
ועכשיו הרגו אומר לו באיזה יום באיזה
דלא צריך רמינן עליה ^י כדרבי שמעון בן
רמינן עליה כדרבי שמעון בן אלעזר ור'
דיות עכשיו הרגו לא שכיח כרוב עדיות:
ימכירים אתם אותו נכרי הרג ישראל הרג
התיר עצמו למיתה המית בתוך כרי דיבור
בד למרקוליס עבד ובמה עבד בזיבוז בקיטור
מניין להתראה מן התורה שנאמר י' איש
או בת אמו וראה את ערותה אמו בראייה
הו' טעמו של דבר אם אינו ענין לכתר
תנהו

נדהת ושיגו ושמעת אמת וגוון דרישה ומקירה : **הא דא פרי** .
ה הקריה בדברים המצויין לדי הוה : **ופרכין אלה** .
הא **לאלבאי** כ' איכא למימר בנמה בשעה מייה לא לדי הוה
ומיין אלא לא לא לינא דמחר טועה בחצי שעה על
בכל ארה שעה (ב) דלמר דמחלת השעה היה והוא שנה
גומי דלמר שמה כקוף שעה היה והס טעו מסופה לחא
ים ממתיים עדותן מיובל על חצירו : **כרס כן אלעוד** .
ומכר דעתן עליהן ויחרו בן : **קיבל עליו הספרא** .
הס מעבור שמה ממתיב מיתה פלוני היה הוא אומר
מס **כחך כדי דיבור** . כדי שאילת שלום שאל שמה
יה **עליה** . משום דרעה אותה ממתיב : **אלא רואה** .
יוצו ברה דין שמים היה ולא בעי הספרא דקמי

שכן בשר. פ"ה דעיר הנדחת נסר
משמע שמעידין על רוצח מדלג
כל חיבי מיתות שיעידו שייך לומר
דההוא נפש בנפש מוקמין ליה כפ"ק

עד שגמר הדין ו'לא ש"ה עיקר
דאי נגזר מיירי בכל עדים וזומין
דמיס מהם כסקילה מיהו חולץ ויש
לדעם כסוף ק"ל אחמריה קרל עלייהו
להמתין עד שיחקרו המזומין אותו:
מדהיה ליה אפכתה: דרוש
תדרוש וחקור תחקור.
אלא דיוקא דל"כ הוו לכו ד' אפלו
היה כתוב דרוש תדרוש (ג) וחקור
(ה) (חקור) הוה משמע ד' מלל כתיב
דרוש דרוש או תדרוש תדרוש תלמור
תמורה (כ"ק דף פה. וס) ויתכן
המלל המלל או תמלל תמלל:
מניין התריעה ליה חזרה. חכמי
קמיעיא ליה למ"ד (זלזל דף
ח) חכר לריק המלל דלוי בשאדט
חכבר הא לא ניתנה התראה אלא
להבחין בין שוגג למזיד אי נמי
מיעיב ליה מלל גן דבעין המית
חור דני דבור:

סניכו

חקור תחקור ושני קרא בדביו
בכ"ו מנסלקין ומנהגין ואתו
דאמרי סקילה חמורה אלא
למימר אלא אמר רב יהודה
סרי שבע לשבע חקירות דל
לאתוי נשרפין לרבנן מילתא
בה רבי אבהו אימא לאתוי
אלמה לא והאיכא לאתוי בכ
בשמנה חקירות הניחא לאבי
כלום ולחד לישנא נמי דאמר
יהודה דאמר אדם טועה חצי
איכא למימר אלא לאתוי בכ
באזיה יובל ואידך כיון דאמר
יוסי אמר: תניא אמר להם
אמש הרגו אומר לו באיזו ע
אמרו לו לדברך מי שבא וא
שעה באזיה מקום אלא אע"ו
לעזרז ה"נ אע"ג דלא צריך
יוסי אמש הרגו שכיה ברוב
מכירים אתם אותו: תנו רבנן
התרתם בו קיבל עליו התראד
העובד ע"ז את מי עבד לפעור
בניסוך בהשתחואה אמר עולא
אשר יקח את אחותו בת אבי
תליא מילתא אלא עד שירא

הסדר. בע"כ תכין (דבריו) וכתבני נמי צעיר ומסדר אדוניי אבננו מי מלית תפארתה שמי יחלל לאיתווי כנמה בשעה. ומשני היחללה ווארי ואתו חלק עמנו הימים הר"ל וצאמיה ואתו סודי ומומי ליה לא מיתוס מתחלתה ועד חליה עמנו הימים לא מ ידיו (א"ל) לא בעי פלוני ויבנ. דלפי דין א"ל את העדים ממקום למקום כדי הסיר עולמו מיהם. שבעה תריעים בדי עמנו אינו נהיה כדלקמן (דף מה.) למיור שבר שנה המרלה: אטו כה קרא גבי כרת כחוי ואם ענין

דבינו חננאל

[illegible][illegible]

מפורט בפסחים פ"א א'
וכבר מצינונו שמהו ז'
אשר לא צריך
ורמזן עליה כ"י שסעון
כ"י אלעזר ראובני תניא
ז' (לעזר ד"ן קל"א אפר כ"י
שסעון כ"י אלעזר ב"ר
שמשיאן דא חתמין מקומם
למקום כ"י שסעון ונתן
עליהם ויחזרו בהן: ת"ל
סכריא את ההרוב וההרוב
מי מה הרוב נכרי הרוב
א"י שדאל הרוב ההרוב
והרוב וקבל את ההרוב
והרוב עמנו למימה הדימ
בתוך את דבורו כ"י עובד
ע"ז את מה עדי לעפור
א"י למרדוק"ל ומה עדי
דיבוב וקטור בויסין
במחשבתיהם. אמר על
מניין למחשבתיהם

שנאמר ואיש אשר יקח
אחתות בה אביו או אח
אמו רוצח את ערותו והיא
תראה את ערותו. אטו
בראינו מתחייבין אלא
בעינינו שיתראה להן טעמו
של דבר כלומר יודיעוהו
הענינים שהענין כן חייב
לכל וזה בברית (א) וקיייל
כל חייבי כריתות שלקו
נפטרו מדי כריתתן הנה
התראה בחיבי מלקות.
וכתוב נמי בנהרדק.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones